

Щасливе подружжя, яке з'єднав Бог

Categories : [Варто прочитати](#)

Date : 10/01/2016

"Не бійся прийняти твою дружину Марію" (Мт. 1, 20), - так здійснилося найбільше прагнення Йосифа, котрий у своєму стражданні побоювався, що буде змушений відмовитися від свого шлюбу. Після щасливого вирішення всіх сумнівів залишалося тільки влаштувати весільний банкет. Готував його молодий. Навіть найбідніші євреї втішалися цією єдиною подією в житті та з поміччю родичів турбувалися про те, щоб організувати це свято якомога урочистіше. Легко здогадатися, що на весілля Йосифа й Марії також прибуло багато родичів і друзів, щоб у радості, під гарні звуки музики та співу святкувати впродовж семи днів — так, як тоді було у звичай.

Утім поміж двома святими подругами була таємниця, яку знали тільки Вони: між ними був присутній Божий Син, котрий їх об'єднав і для котрого Вони мали жити. Тому Йосиф не міг проігнорувати надзвичайну святість жесту введення Марії, нового та істинного Ковчега Бога, у свій дім. Цілком очевидно, якщо зважати на те, що євреї знали Біблію, що він подумав про святий текст: "Давид згромадив усіх ізраїльтян в Єрусалим, щоб внести Господній Кивот на місце, яке приладив для нього. (...) Давид звелів левитським начальникам настановити своїх братів співаками з музичними приладами, з арфами, цитрами та цимбалами, щоб розливався їх звук і високо злітав їх голос на знак радощів" (1 Хрн. 15, 3-16).

Однак цього що недостатньо. Може, він, також, усвідомлюючи свою вбогість, вимовив слова Давида та Єлизавети, що посилялися на Кивот Завіту і справжній Кивот Бога: "І звідкіля мені це. що прийшла до мене Маги Господа мого?" (Лк.1, 43)

Це дозволяє нам зрозуміти велич Йосифа з огляду на завдання, яке Бог Йому доручив і

яке він з радістю прийняв. Можливо, після цих слів Йосиф почав глибше розуміти свою роль.

Однією з причин, через які Йосиф був обраний (що й сам ангел сказав Марії під час Благовіщення, а Йосифові - уві сні), був той факт, що він був з роду Давида. За його посередництвом і міцністю його шлюбу з Марією Месія мав реалізувати пророцтво - приналежність до роду Давида. Може, для нас цього замало і ліпше було б, якби Марія належала до Давидового пагінця. Проте так не було. Мусимо зважати на те, що месіанські пророцтва часто є лише поверхневими і неточними і що Бог реалізовує їх зі свободою, притаманною лише Йому. Коли пророк Натан обіцяє Давидові вічний престіл (див. 2 См. 7, 13-14), здається очевидним, що йдеться про царську династію, що пануватиме необмежений час. Тимчасом династія Давида завершилася разом з переселенням у Вавилон. Після повернення з вигнання єдиним потомком Давида був Зоровавель, котрий жив у VI столітті до Різдва Христового. Потім рід Давида вже не мав жодного політичного значення, тому слова Натана все більше інтерпретували в месіанському сенсі. Нарешті Бог реалізував їх через шлюб Марії та Йосифа.

Відтак Йосиф усвідомив щось набагато важливіше: збагнув, ким була його дружина і ким була дитина, яку Вона зачала. Марія була довгоочікуваною жінкою, яку вже заповідала Книга Буття, а також Дівою, котра народжує, яку провістив пророк Ісаї як знак спасіння. Син, народжений від Духа Святого, був Сином Самого Бога - Бога як Батька. Йосиф також зрозумів, що мовчання Марії мало подвійну мету: зберегти таємниці ідентичності Дитини (таємницю, яку Сам Ісус виявить лише частково й дуже приховано), а також покійно приховати особисту тотожність з Матір'ю Бога.

На мою думку, коли Йосиф зрозумів, чого Бог очікує від нього, доручаючи йому Ісуса та Марію, тоді дуже серйозно задумався над цим. Якщо спершу так поважав Марію, що у будь-якому випадку виключав її невірність, то пізніше цю повагу перемінив на віддавання їй пошани: Йосиф є справжнім і великим першим почитателем Пресвятої Діви Марії. Однак є ще щось. У перші століття християнства постать Йосифа досліджували і вона була більше відомою, ніж сьогодні. Прикладом можуть бути мозаїки арки базиліки Санта Марія Маджоре в Римі, яка зведена у 432 році на честь того, що рік наперед Марію було проголошено Матір'ю Бога в Ефесі. Оглядаючи різні сцени на фресках, легко зауважимо, що Йосиф домінує на чотирьох з них:

- як голова Святої Родини та Церкви,
- як представник єпископа,
- як свідок та охоронець дівоцтва Марії,
- як опікун та вихователь Ісуса.

Стосовно ж Самого Ісуса, то Йосиф разом з Марією зберігають у Своєму Серці таємницю Божественної ідентичності цієї Дитини. Цією таємницею є також місія Дитини, яку ангел об'явив Йосифові словами: "Ти даси Йому ім'я Ісус, бо Він спасе народ Свій від гріхів їхніх" (Мт. 1,21). Відтак спасти і відкупити від гріха, а, отже, відкрити наново брами неба - ось завдання, заради якого Син Бога став людиною. І саме Йосиф, за Божим вибором, зі сторони людей мав бути вчителем та вихователем Сина Божого, щоб приготувати Його до майбутньої місії.

У цьому місці не важко зрозуміти радісне "так" Йосифа - не менш радісне від *fiat* Марії - у відповідь на роль, яку призначив йому Отець. (*fiat* (лат.) - так. Нехай так буде.) Його подружжя мало бути відмінним від того в яке він вірив і планував собі, і яке тепер мало набагато більше значення. Коли Бог закликає людину до спеціальної місії, то

завжди вимагає відмовитися від планів та людських точок зору. Так Господь вчинив з Авраамом, попросивши, щоб покинув свій дім та свою землю і вирушив, не знаючи куди Він його поведе. Так само було з пророками (достатньо згадати хоча б Амоса), котрі думали лише про смиренне продовження праці своїх батьків. Так Бог учинив з Апостолами, коли покликав їх покинути все і піти за Ним. І, врешті, Він так само чинить стосовно тих, котрих кличе до цілковитого посвячення Йому.

Коли 8 грудня 1870 року Папа Пій IX проголосив св. Йосифа Покровителем Вселенської Церкви, то багато вважало, що Папа закликав на допомогу ще одного покровителя в момент, коли його земна влада, здавалося, завершується. Однак це було визнанням євангельського факту, бо коли Бог довірив Йосифові особу Ісуса, то довірив йому також Його Містичне Тіло - Церкву.

Роздуми

Про Марію: Її уповання та завірення, дане Богові, були вповні винагороджені, навіть якщо раніше це все супроводжувало безліч страждань. Від миті шлюбу Марія може покладатися на довіреного приятеля, котрий ділитиме з Нею радості й болі, так як ділить з Нею таємниці ідентичності Її та Ісуса. Зв'язок між Марією та Йосифом був бажаний Богом для Ісуса, їхні стосунки відзначалися максимальною повагою та розумінням. У цих взаєминах не було звичних подружніх стосунків. але була справжня любов - та любов, яка не обмежується виключно чуттями.

Про нас: Бог промовляє до нас через наші здібності та через різні обставини нашого життя. Віддання себе в розпорядження Його планів часто приводить нас до відмови від наших планів і наших цілей. План Божий, що стосується кожного з нас, завжди є планом спасіння: якщо ми живемо згідно з Волею Божою, то наше життя буде успішне в будь-якому випадку. Про допомогу ми просимо не лише Марію, але і Йосифа, бо Богом ми ввірені його покровительству як члени Тіла Христового.

із книги [Євангеліє Марії. Жінка, яка перемогла зло. о. д-р Габріель Аморт](#)